

[Tämä teksti ei alkujaan ollut novelli, enkä ole sitä vielä yksin siksi muuttanut. Se on osa suurempaa käsikirjoitusta, joka on työn alla, mutta minulla on olo, että tämä toimii yksinäänkin. Haluaisin myös kovasti asiantuntevampaa palautetta ja tietoa siitä, onko suuntani oikea. Kiitos siis jo etukäteen.] Minä olen miettinyt, mitä on istua hiljaisuudessa tuntien itsensä orvoksi. Onko se sitä, että kaippaa muiden luokse? Vai onko se sittenkin pelkoa yksinäisyydestä? Ehkä kaikki katoavat, muuttuvat näkymättömiksi haamuiksi punomaan juonia pään menoksi. Ehkäpä se on sitä, ettei löydä omaa paikkaansa tai sitä, ettei uskalla liikahtaa, koska pelkää kaiken katoavan. Tätä minä olen miettinyt, mutten ole löytänyt vastausta. Mutta on olemassa jotain, mitä en ole koskaan miettinyt: miltä tuntuu istua keskellä hälinää haluten vajota tumman asfaltin alla kiemurtelevien puunjuurien lomaan. Niiden, joita kukaan tuskin ajattelee kävellessään raskaan koulu- tai työpäivän jälkeen kotiin lepuuttaakseen väsyneitä aivosolujaan. Minä saatan hiljaisuudessa kaivata ihmisiä tuomaan ääntä, mutta naurun ja keskustelun ympäröimänä sinä olet orpo. Keskityt poimimaan puolihuolimattomasti lausutut sanat ja kätkemään ne neuletakkisi taskuihin, jotta voisit myöhemmin kaivaa ne esille. Leikki, jota en ymmärrä. Asia, joka erottaa meitä. Vaan ovatko kätkemäsi lauseet tehneet sinusta sen, mikä nyt olet? Ovatko ihmiset leikkisi välityksellä raastaneet ja repineet irti paperinohuen kuoresi, viskanneet riekaleet tuulen mukaan ja paljastaneet uuden, entistä herkemmän pinnan? Pinnan, jonka päälle nyt on kasvanut uusi kuori – sellainen, jonka alle vain me voimme nähdä, ja meistäkin vain toinen kirkkaasti. Jos haluaa. Sinä tuijotat harmaita lautoja, jotka ritirinnan kiinnittyneinä muodostavat kokonaisuuden. Saatan kuulla pääsi sisäisten rattaiden naksahdelevan eteenpäin kellon tahtia myötäillen, kun aivosolusi työskentelevät mitä kiivaimmin. Sinä haluaisit sanoa niin paljon, mutta tällä kertaa et löydäkään oikeita sanoja – vääriähän sinä et halua sanoa, sen olen oppinut. Sanat eivät putkahda päähäsi ja livahda huulien välistä kuuluttamaan mielipiteitäsi. Sinä olet vaiti. Minä kuuntelen. Kuluu neljännestunti. Näen sitkeän yrityksesi läpi kuultavan epätoivon, vaikka pyritkin kätkemään sen uteliailta silmiltäni. Sinulla ei ole voimia tai jaksamista lyödä epämääräisiä, hajanaisia ja toisistaan erkaantuvia ajatuksiasi tiivistelmäksi, jonka voisit jakaa kanssani. Siispä on minun aikani toimia. Nousen hitaasti ylös. Harmaa lattia natisee jalkapohjieni alla, mutta toivon, ettei se säikäytä sinua karkuun. Otan askeleen, tarkistan reaktiosi – olen näkevinäni pienen hätkähdyksen kulkevan lävitsesi – ja otan uuden askeleen heti perään. Toistan rituaalini muutama otteeseen ja pysähdyn sen jälkeen seisomaan niin lähelle sinua, että voisin laskea käteni olkapääällesi. Minä en sano mitään, etkä sinäkään. Me olemme hiljaa ja mietimme, kumman vuoro on tehdä jotakin. Minä ihmettelen päättäväsyytesi katoamista, määrätietoisen johtajan luonteesi katoamista. Mihin olet piilottanut sen? Mielessäni vilisee meidän yhteisiä paikkojamme, niiden salaisia lokeroita: Narniaan vievä tyhjä kaappi kotitalousluokan nurkassa, riippukeino setäsi talon ullakolla, sohvan sisälle upotettu liinavaatelaatikko. Hetken jo epäilen, että olet jakanut piilosi jonkun muun kanssa – mutta et sinä ole, minä tiedän sen. Niin julmaa tekoa sinun kaltaisesti ihminen ei voi tehdä. Kaksi hieman jännittyntä hengitystä halkoo ilmaa. Toinen hieman toista vakaampi, täsmällisempi – vailla suuria muutoksia. Kallistan pienesti päätäni ja lopulta teen sen: lasken käteni suojaksesi, ja samalla hetkellä pelkään särkeväni sinut lopullisesti. Olet kuin haurainta lasia, jonka pienikin huolimaton tai liian voimakas ele voi murentaa lopullisesti niin, ettei kaikkia murusia löydä, vaikka etsisi lopun ikäänsä. Minä en halua koota sinua uudelleen tai muuttaa sinussa mitään. Mutta minä voin antaa sinulle voimia, jotta voit kääntää toisten arvostelemat osaset voimavaraksesi – jos vain otat apuni vastaan, etkä sulje minua ulkopuolelle.